

2. Закон України «Про гастрольні заходи в Україні» від 10.07.2003 р. № 1115-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 7. – Ст. 56.
3. Севостьянов М. В. Актуальные проблемы совершенствования возмездного оказания концертных услуг / М. В. Севостьянов // Альманах современной науки и образования. – 2010. – №1 (32). –С. 104-107.
4. Симонян В. П. Щодо поняття концертного договору / В. П. Симонян // Правова держава. – 2015. – № 19. – С. 84-88.
5. Севостьянов М. В., Шаронов С. А. Гражданско-правовое регулирование концертных услуг и охрана прав их участников. Монография. – Волгоград: Волгоградское научное издательство. – 2009. – 300 с.
6. Севостьянов М. В. Существенные условия договора возмездного оказания концертных услуг / М. В. Севостьянов // Актуальные проблемы гуманитарных и естественных наук. – 2011. – №11. –С. 206-210.

Ключові слова: Цивільний кодекс України, договір, послуги, концерт, договір надання концертних послуг, райдер, умови договору, суб'єкти.

Keywords: Civil Code of Ukraine, contract, services, concert, concert services contract, rider, contract terms, subjects.

***Тищук Наталя Олексіївна,**
аспірант кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ДО ПИТАННЯ ПРО ЗАХИСТ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ СУБ'ЄКТІВ, ЯКІ ВЧИНЯЮТЬ ПРАВОЧИНИ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Прогрес у галузі інформаційних технологій, зокрема у сфері розробки та впровадження програмного забезпечення, активність у формуванні баз персональних даних надзвичайно загострили проблему захисту приватного життя фізичних осіб та захисту інших основних прав і свобод людини.

Сучасні суспільні відносини характеризуються широким використанням персональних даних під час обігу інформації, товарів, послуг і капіталів, що вимагає не тільки вільного руху інформації про особу, а й забезпечення її надійного захисту відповідно до основних прав і свобод людини.

В зазначених умовах особливої актуальності набувають питання щодо збору, обробки та захисту від неправомірного використання персональних даних суб'єктів, які вчиняють правочини в мережі Інтернет.

Правове регулювання захисту персональних даних в Україні розкривається перш за все через конституційні засади, а саме ст.ст. 3, 28, 30,

31, 32, 34, 35, 41, 54, 55, 64 Конституції України. Так, ст. 31 Конституції України гарантує особі захист від втручання в її особисте і сімейне життя, таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції. Для іноземців та осіб без громадянства в Україні встановлено національний режим захисту цих прав.

Також, питання охорони персональних даних регулюють Закони України «Про інформацію», «Про захист персональних даних», та в окремих випадках, кодифікаційні акти. Так, відповідно до ст. 11 Закону України «Про інформацію» інформацією про фізичну особу (персональні дані) є відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована. Основним законом, що регулює охорону персональних даних на території України, є Закон України «Про захист персональних даних», який наразі не охоплює багатоманітність усіх проблемних правовідносин у сфері захисту персональних даних, та містить в собі загальні засади щодо функціонування механізму охорони персональних даних. За ЦК України право на охорону персональних даних, перерахованих у ст. 31 Конституції України відноситься до особистих немайнових прав (ст. 270 ЦК України).

Міністерство юстиції України визнає наявність проблеми щодо того, які ж відомості є персональними даними та дозволять ідентифікувати фізичну особу і, надає роз'яснення щодо «Деяких питань практичного застосування Закону України «Про захист персональних даних» від 21 грудня 2011 року, де вказано, що законодавством України не визначено і не може бути визначено чіткого переліку, що охоплюється поняттям «особисті відомості», «конфіденційна інформація» про фізичну особу, які є персональними даними, задля можливості використання норм Закону в різноманітних ситуацій в житті людини, оскільки певна інформація в різних сферах життя буде різною.

Важливість захисту основоположних прав і свобод кожної особи в питанні щодо обробки персональних даних має безпосередній вплив на авторитет держави, оскільки це на міжнародному рівні показує здатність реалізовувати ефективну внутрішню і зовнішню політику в галузі прав людини, в результаті чого Україна в 2010 році ратифікувала Конвенцію Ради Європи про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних. Деякі норми зазначеної Конвенції передбачають, що персональні дані особи, які автоматизовано оброблюються, повинні бути отримані та оброблені сумлінно та законно; повинні бути збережені для визначених і законних цілей та не можуть бути використані в спосіб, не сумісний із цими цілями; бути не надмірними стосовно цілей, для яких вони зберігаються; бути правдивими і

точними та в разі необхідності оновлюватися; повинні зберігатись у формі, яка дозволяє ідентифікацію суб'єктів даних не довше, ніж це необхідно для мети, для якої такі дані зберігаються.

Як видно з аналізу законодавчого регулювання питань щодо обробки персональних даних, то діючі норми певною мірою передбачають правила збору, обробки та захисту персональних даних. Ці норми повинні використовуватися і при укладенні суб'єктами цивільних правовідносин правочинів через Інтернет. Разом з тим, специфіка укладення таких правочинів, зокрема, електронна форма, ідентифікація учасників, особливості доступу до персональних даних тощо дають можливість говорити про існуючі недоліки в регулюванні цих питань. Однією з таких проблем є можливість зламу систем, зловживання або ж підробки інформації, викрадення персональних даних тощо.

Не зважаючи на те, що продовжують вносити зміни до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності за порушення законодавства про захист персональних даних (наприклад, збільшення розмірів штрафу), ефективність зазначених нововведень може бути досить сумнівна, адже персональні дані – одна з найбільш мінливих правових категорій, пов'язаних зі стрімким розвитком інформаційних технологій та способів накопичення і обробки інформації.

Проаналізувавши законодавство України у сфері охорони персональних даних, можна зробити висновок, що потрібен комплексний підхід для вдосконалення законодавчої бази стосовно охорони персональних даних від неправомірного використання, в тому числі персональних даних суб'єктів, які вчиняють правочини в мережі Інтернет, а також розробка та створення дієвих механізмів із залученням спеціалістів у сфері інформаційних технологій, які б могли в найбільшій мірі забезпечити захищеність конфіденційної інформації користувачів мережі Інтернет, у тому числі від витоку інформації у результаті хакерських атак або інших незаконних дій. Враховуючи досвід Європейського Союзу, Україна повинна привести національне законодавство у відповідність з міжнародними стандартами, створити систему незалежних адміністративних, правозастосовних, консультативних та наглядових органів, які б могли забезпечити дотримання права на захист персональних даних в усіх сферах як і приватного, так і публічного життя громадян, а також підвищити рівень обізнаності громадян стосовно способів захисту своїх персональних даних у разі порушення їх прав у цій сфері та надання гарантій захисту таких прав державою.

Ключові слова: правочин, персональні дані, мережа Інтернет, інформаційне суспільство.

Keywords: transaction, personal data, Internet, information society.

Чирва Наталія Вікторівна,

*Аспірантка кафедри аграрного, земельного та екологічного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

НЕГАТИВНИЙ ВПЛИВ ОНОВЛЕНОГО ЗАКОНОДАВСТВА В СФЕРІ ТОРГІВЛІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЮ ПРОДУКЦІЄЮ

За останні декілька років законодавство України в сфері торгівлі зазнало багато змін. Так як Україна є аграрною країною з великим ресурсним потенціалом, то ці зміни торкнулись насамперед сфери торгівлі сільськогосподарської продукції (такої як зернові, олійні та бобові). Згідно інформаційно-аналітичного порталу АПК України за офіційними даними Державної фіскальної служби України експорт зернових та зернобобових культур склав 50 мільйонів тонн в період з 01.07.2018 по 30.06.2019 року [1]. Україна відрізняється від багатьох країн насамперед високою якістю своєї сільськогосподарської продукції та, ні для кого не секрет, що Україна постачає головну частину своєї продукції в такі держави як Єгипет, Іспанія, Саудівська Аравія та інші. Лідерами з експорту зернових в Україні є такі компанії з іноземними інвестиціями як «Kernel» (12 % від загального експорту), «Нібулон» (10% від загального експорту), «COFCOAgriUkraine», «Bunge Україна» та «Louis Dreyfus Компані Україна» [2]. Вже багато років Україна намагається налагодити торговельні відносини з Китайською Народною Республікою, що потребує збільшення обсягів виробництва та розширення лінійки продукції. Висока якість чорнозему та великий потенціал країни, завдяки таким відносинам, дозволить Україні вийти на новий рівень міжнародної торгівлі та підняти рівень внутрішньої економіки в цілому.

Перспективи виглядають багатообіцяючими, але не треба забувати , що велика кількість таких компаній працює по принципу купівлі продукції на внутрішньому ринку та потім вже її експортує. Для того, щоб держава підвищила свої позиції на міжнародному ринку вона повинна налагодити купівлю-продаж на внутрішньому ринку, що в свою чергу регулюється чинним законодавством України. Останнім часом підписання договорів купівлі-продажу в цій сфері стає неможливим через низку оновлених норм законодавства. Таким прикладом є Закон України «Про Товариства з